

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 687/2023
13.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Драгане Маринковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Цакић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради утврђења правног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж1 52/22 од 20.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж1 52/22 од 20.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Прокупљу Гж1 52/22 од 20.10.2022. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Прокупљу Гж1 52/22 од 20.10.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Основног суда у Куршумлији П1 206/2022 од 25.08.2022. године којим је одбачена тужба против тужене Републике Србије ради утврђења права, односно правног односа.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404 (посебна ревизија).

Посебна ревизија може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Због тога су за њену дозвољеност ирелевантни наводи тужиоца о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 194. ЗПП, као и наводи да је изрека побијаног решења неразумљива и у супротности са датим образложењем и стањем у списима којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности

грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права. Наведена одредба се, на основу члана 420. став 6. ЗПП, сходно примењује у поступцима поводом ревизије против решења којим се поступак правноснажно окончава.

Тужилац је поднетом тужбом у овом спору тражио да се утврди да тужена одговара за обавезу Завода - Специјалне болнице за рехабилитацију „Жубор“ из Куршумлијске бање да уплати порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, одређену пресудом Општинског суда у Куршумлији П1 35/06 од 18.04.2007. године. Означеном пресудом Завод за специјализовану рехабилитацију „Жубор“ из Куршумлијске бање обавезан је да тужиоцу исплати неплаћену зараду за период од септембра 2005. године до новембра 2006. године и да уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Пре подношења ове тужбе тужилац је исходовао правноснажну пресуду П 53/21 од 17.12.2021. године којом је тужена обавезана на исплату новчаног потраживања досуђеног правноснажном извршном пресудом Општинског суда у Куршумлији П1 835/06 од 18.04.2007. године, као оснивач Завода за специјализовану рехабилитацију „Жубор“ из Куршумлијске бање (над којим се не може покренути поступак стечаја) и солидарни дужник његове обавезе под условима из члана 14. Закона о стечају.

Код таквог стања ствари, по оцени Врховног касационог суда, не постоје услови да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији изјављеној против решења о одбацивању тужбе, заснованом на одредби члана 194. ЗПП. Означена процесна одредба предвиђа правни интерес као процесну претпоставку за тужбу за утврђење, а он не постоји ако је доспео захтев за чинидбу. У овом случају захтев за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање је доспео и према туженој се може остваривати тужбом за осуду на чинидбу, под условима из члана 14. Закона о стечају.

Из наведених разлога, не постоји потреба да се о посебној ревизији тужиоца одлучује из било ког разлога прописаног чланом 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

У поднетој тужби није одређена вредност предмета спора. Тужиоцу је наложено да плати судску таксу за решење о одбацивању тужбе у износу од 950,00 динара - половина таксе за тужбу, у смислу тарифног броја 2. тачка 3. Таксене тарифе. То значи да би такса на тужбу износила 1.900,00 динара, која се плаћа за вредност предмета спора до 10.000,00 динара. Следствено изложеном, тужиочева ревизија није дозвољена јер је тако одређена вредност предмета спора очигледно нижа од вредности предмета спора која је чланом 403. став 3. ЗПП прописана као меродавна за дозвољеност ревизије.

С`тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић